

A halhatatlanságprojekt kulcsa Isten

2024 október 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A tudományos asztrológia nincs ellentmondásban a keresztény hittel - Jeszenszky Zsolt írása.

Mostanában a politikai események sodortak bennünket, még nyáron sem volt uborkaszezon, így a kéthetente esedékes írásaimban jó ideje nem jöttek el? a filozofikus, spirituális, pláne keresztény témák. Itt van hát az ideje...

Kicsit másról lesz azonban szó, mint amire a „halhatatlanság” szó olvasatán elsőre gondolnánk. Nem a túlvilágról, a mennyországról, a lelkünkről. (Illetve de; utóbbiról azért lesz szó...) És pláne nem olyan, a sci-fi és az áltudományok határmezsgyéjén billegő dolgokról, amelyek a fizikai testünk hibernálását, működésképtelenné váló szervek mesterséges „alkatrészekkel” való helyettesítését jelentik, vagy esetleg tudatunk „áttöltését” egy másik testbe, gépezetbe, mesterséges intelligenciába stb.

A halhatatlanságprojekt fogalma a pszichológiában használatos. Pontosabban a kulturális antropológiában született. 1974-ben jelent meg Ernest Becker Pulitzer-díjas regénye, *A halál tagadása*. Ebben azt veti fel, hogy az emberek valójában két külön térben léteznek: egyrészt a fizikai térben, ahol ott van a test, amely sebezhető és múlandó; és van a szimbolikus tér, ahol az ember által létrehozott alkotások, jelenségek és történetek találhatók. Maga Becker, de a felvetését az *Atomi szokások* című könyvében továbbgondoló James Clear is arról ír, hogy a szellemiségünk által létrehozott alkotásaink tovább élhetnek a fizikai test halála után is.

Ezért nevezi halhatatlanságprojektnek. Mert

valami olyat akarunk létrehozni, ami túlél minket. Valamit, ami akkor is lesz, amikor mi már nem. És mivel szimbolikus térről beszélünk, ez a valami nem feltétlenül kell, hogy fizikai formában jöjjön létre, mint egy festő, szobrász, építész, író, költő, zeneszerző stb. alkotása. Lehet egy felfedezés, találmány, újfajta módszer, valamilyen maradandó politikai vagy katonai tett... Sőt, még ennél elvontabb is lehet.

Egy-egy meghatározó filozófiai gondolat, mint sok-sok „halhatatlanná” vált emberről származó bölcsesség, Platóntól Konfuciuszon át Luther Mártonig. De még csak nem is kell ilyen nagy dolgokra gondolni. Egy jó tanár, aki sok gyerekre van hatással, aki erősebb szellemiséget adott át nekik, akinek az útmutatásai sokakat indítanak el vagy juttatnak tovább a pályán, szintén a saját halhatatlanságprojektjét valósította meg.

Sokféleképpen valósulhat meg tehát egy-egy embernél ez a projekt. De bármilyen területen és formában is jelentkezik, bármekkora is a volumene, bármilyen széles körű vagy széles körű a hatása, egészséges esetben mindig onnan ered, hogy a világot szeretnénk úgy elhagyni, hogy az egy kicsivel jobb hely lett, mint amilyen elhittünk volt. Lehet, hogy csak egy nagyon kicsivel, és lehet, hogy csak a világnak egy nagyon kis szeglete. De mindenképp valamilyen önmagunkon túlmutató cél motivált. És simán lehet, hogy tudattalanul történik, észre sem vesszük.

Nagyon vékony azonban a vonal a szellemiségünk, az általunk létrehozott vagy közvetített értékek továbbélése, továbbéltesének vágya és a nettó ego között. Ha nem egy magasabb rendű cél, motiváció hajt, hanem az ego, és önmagunk hatása alá kerülünk, akkor ott valójában a saját nagyszerűségünket akarjuk növelni, kiterjeszteni, visszatükrözve látni a világban, nem pedig jobbat tenni azt.

Ilyenkor az alkotásainkat – de akár más embereket is – csak eszközként használjuk saját egónk érdekében. És tényleg nagyon vékony a vonal; nagyfokú tudatossággal, önismerettel, önreflexióval lehet csak sikerrel egyensúlyozni rajta.

Van még egy terület, ahol az ember megvalósíthatja a halhatatlanságprojektjét.

Nem csak a szellemi alkotásainkban élhetünk tovább, hanem a gyerekeinkben, további utódainkban is. Ez utóbbi azonban talán még nagyobb veszélyt rejt magában. Mert nemcsak az fordulhat elő, hogy a gyerekeinket önmagunk, egónk, saját nagyszerűségünk kiterjesztéseként látjuk (bár ez is gyakori), hanem az is, hogy saját meg nem valósult céljainkat, álminkat, sorsfeladatunkat „rájuk toljuk”. És ennek érdekében óriási – látványos és látszólagos – áldozatokat hozunk értük.

Természetesen nem arról van szó, amikor egy szülő lemond bizonyos dolgokról, és az erőforrásainak (pénz, idő, energia) jelentős részét gyereke jövőjére, sorsára, érvényesülésére fordítja. Hanem akkor van baj, ha eközben megszűnik önmaga lenni. (Még rosszabb, ha áldozattá válik, és pláne ha még tetszeleg is a mártír szerepében.) Ennek két következménye is van. Egyrészt a gyerek állandó nyomást érez, egész életében a szülőktől által támasztott elvárásoknak akar megfelelni, és ettől traumatizált lesz; vagy fellázad és elmenekül. A másik következmény pedig, hogy a szülő ilyenkor valójában nem a szellemiségét adja, örökíti át, hanem önmagát adja fel. Így nincs is valódi szellemiség, valódi maradandó érték, valódi „halhatatlanság”, ami fennmaradhatna utána.

A halhatatlanságprojekt ilyenkor nem is éri el a célját, nem is lesz ilyenkor boldog az ember. Mert – és akkor itt visszatérünk a sorsfeladathoz – a halhatatlanságprojekt csak akkor tud sikeres lenni, ha az összhangban van a sorsfeladattal. De mi is ez pontosan?

Idén májusban [részletesen írtam](#) róla ugyanitt, a Magyar Nemzetben. A fogalmat talán az asztrológia használja a leggyakrabban, így főleg azok ismerhetik, akik foglalkoztak a témával – vagy beszéltek asztrológussal. Természetesen nem bulvárlapos horoszkópról van szó, hanem arról a tudományos, profi asztrológiáról, ami a bolygókra nem úgy tekint, mint valamiféle szellemi entitásokra, amelyek szándékosan befolyásolnak minket, hanem pusztán indikátornak, egyfajta „lakmuspapírnak” használja őket, az állásukat pillanatfelvételnél látva a szellemi világ aktuális állapotáról. Amely állapotnak egy másik indikátorát az adott pillanatban született ember személyiségjegyei jelentik. (Az asztrológus ezek között az indikátorok között képes felismerni a párhuzamokat, és kvantifikálni, majd pedig lefordítani őket.) Ezek valamiféle univerzális szellemi energia aktuális megnyilvánulását mutatják. Ez az univerzális szellemi energia pedig maga Isten. Számomra a tudományos asztrológia nincs is ellentmondásban a keresztény hittel. De nyilván vannak, akik ezzel vitatkoznának. Megjegyzem, a profi asztrológus, aki annak idején az én személyiségelemzés horoszkópomat is elkészítette, többször is néven nevezte benne Istent. Tehát szerinte is abszolút koherens, hogy Isten szelleme, energiája, maga a divinitás határozza meg az általa teremtett világ szellemi és fizikai állapotát, „állítja be a potmétéket”.

Szóval

a sorsfeladat egy fejlődésbeli, tudatosulásbeli irány. A lélek fejlődési, önfelismerési útja. Melynek során a lélek (és az ezzel rendelkező ember) megtalálja önmagát, azzá válik, aki igazán ő. Ami ráadásul ugyanaz, aki akkor volt, amikor megszületett, és még nem rakódtak rá a különböző sémák, traumák, mindenféle „sallangok”.

(Ez a „belső gyermek”, amit a pszichológia szintén gyakran használ, ami nem egy „idétlenséget”, infantilizmust jelent, hanem tiszta lelket.) Paradox módon tehát a sorsfeladatunk végrehajtása során nem valakivé, valamivé válunk, hanem „valamitlenedünk”. Tudom, ilyen szó nincs; az angol „unbecome” jobban kifejezi. Tehát ledobjuk magunkról azokat a dolgokat, amiket részben örökségként, részben környezeti hatásként magunkra szedtünk, de valójában nem részei valódi énünknek. Annak a léleknek, aki a megszületésünk előtt még egy volt Istennel, és vele együtt döntötte el, hogy milyen tapasztalatokat szerezzen, milyen sorsfeladatot hajtson végre, hogy aztán majd miután ez sikerült (vagy nem, és feladta), immár ezekkel a földi tapasztalatokkal gazdagodva, Krisztuson keresztül visszatérjen Istenhez, és újra része legyen az egységnek.

Amikor a sorsfeladatunk mentén, azaz Isten akaratával, az általa és saját lelkünk által közösen meghatározott tervvel és célokkal összhangban haladunk az életben, akkor minden könnyednek, természetesnek tűnik. Nem könnyűnek, hanem könnyednek.

Mert a sorsfeladat hozhat nehézségeket, erőfeszítéseket, kihívásokat, de ha valóban az isteni utat járjuk, akkor a nehézségeket is magunkénak érezzük, képesek vagyunk elfogadni és kezelni őket, vagy akár át is tudunk lendülni rajtuk.

És amikor a sorsfeladatunkat hajtjuk végre, azaz önmagunk vagyunk, önmagunkká válunk, akkor tudjuk egészségesen, egómentesen megvalósítani a halhatatlanságprojektünket is. Akkor tudunk valóban szellemiséget, önmagunkból valamilyen értéket átadni a világnak, az utókornak – vagy akár saját utódainknak.

Utóbbiakat ilyenkor nem utasítjuk, de még csak nem is tereljük, hanem olyan mintát állítunk eléjük, amit ők aztán – nyilván a sorsfeladatuk mentén – saját belső indíttatásukból követnek. És amely minta nemcsak morális útmutatásokat, értékrendet jelent (azt is), hanem azt mutatjuk vele, hogy önmagunkká váltunk, Istennel közösen meghatározott utunkat követtük, ettől boldogok, kiegyensúlyozottak lettünk, és ők is lépjenek erre az útra.

Nagyon fontos hozzátenni, hogy az önmagunkká válás nem a motivációs trénerék és önsegélyező könyvek felületes „légy az, aki vagy”, „valósítsd meg önmagad” és hasonló szlogenjeit jelenti. Ennél sokkal többet.

A kulcs Isten: az, hogy mindannyian tőle jövünk, vele együtt „programoztuk be” a születésünket és az életünket, ehhez megkaptuk a megfelelő képességeket („szerszámok”), és persze a korlátokat, leküzdendő hiányosságokat is („ballasztok”), és aztán ezeket a szerszámokat használva szabadítsuk meg magunkat a ballasztoktól, és váljunk újra tiszta lelkű, „gyermeki” önmagunkká.

Így tudjuk közben megvalósítani a halhatatlanságprojektünket is. És végül visszatérni Istenhez.

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
